

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

LESLIE DOWNER

Curtezana și samuraiul

Traducere din engleză și note de
CARMEN PAȚAC

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Accent Print – Suceava

LESLEY DOWNER
THE COURTESAN AND THE SAMURAI
Copyright © Lesley Downer 2010
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOWNER, LESLEY
Curtezana și samuraiul / Lesley Downer;
trad.: Carmen Pațac. – București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-662-0
I. Pațac, Carmen (trad.)
821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Lui Arthur

Să trăim doar pentru clipa de față, dedicându-ne tot timpul plăcerilor lunii, zăpezii, florilor de cireș și frunzelor de arșar. Să îngânăm cântece, să bem sake, să ne mângâiem unul pe altul, să ne lăsăm așa, la voia întâmplării. Să nu ne pese deloc dacă nu avem bani, nicidecum cu inimile pline de tristețe. Ca o tărtăcuță ce apare și dispare în vârtoarea râului. Asta numim noi *ukiyo* – Lumea plutitoare.

Poveștile lumii plutitoare, Ryōi Asai¹,
scrise după 1661

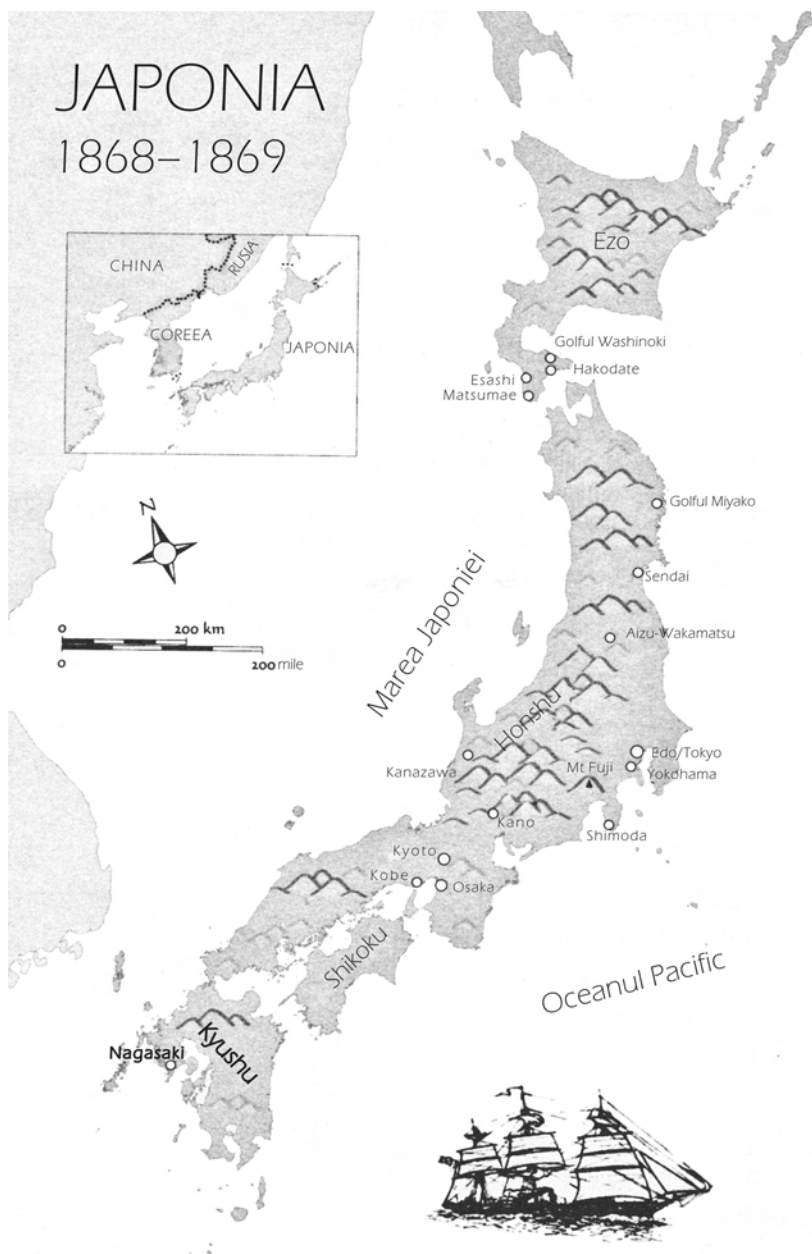
¹ Ryōi Asai (1612-1691), scriitor japonez din perioada Edo timpurie.

JAPONIA

1868-1869

0 200 km
0 200 mile

Prolog

*A 11-a zi a celei de a 4-a luni, anul Dragonului,
anul 1 al perioadei Meiji¹ (3 mai 1868)*

Cădeau ultimele flori de cireș, așternându-se în mici grămezi pe pământ. Urmărind petalele roz alunecând în jos, Hana se întreba dacă soțul ei se va întoarce la vreme pentru a vedea cireșul înflorit anul următor. Îl auzea plimbându-se în sus și în jos cu pași grei, apoi îl auzi izbind ceva de podea.

— Să ia dușmanul castelul. Așa ceva e de neîndurat! se auzi glasul lui bine-cunoscut, destul de tare încât să-i facă pe servitori să tremure. Sudiștii să pătrundă dincoace de porți, să pângărească marea sală și încăperile shogunului... și tot ce putem face noi e să fugim! Dar ne vom întoarce și vom găsi o cale să-i alungăm și să-i ucidem pe trădători.

Ieși din casă ca o furtună și se opri la intrare, înalt și impunător, în uniforma lui de culoare închisă, cu cele două săbii atârându-i la șold, într-o parte, și uitându-se fix de jur împrejur la servitori și la tânăra lui soție, care aștepta, încordată, să-i facă semn cu mâna la plecare.

Se auzeau glasuri murmurând la poarta din față. Se adunaseră acolo câțiva tineri. Sandalele lor din paie de orez scrâșneau pe pământul bătătorit în timp ce-și târau picioarele. Hana îi recunoscuse. Unii stăteau în barăcile din apropiere, alții, în partea ucenicilor, și veneau adesea cu diverse comisioane sau pentru a face curățenie. Dar acum, în uniformele lor de un

¹ Perioadă din istoria Japoniei (1868-1912) care a însemnat reinstaurarea monarhiei și începutul modernizării Japoniei.

albastru intens și cu pantalonii largi și scrobiți, cu săbiile țepene, parcă zbârlite, la șold, într-o parte, se preschimbaseră din băieți în bărbați. Le citea emoția pe chip.

Mergeau la război, cu toții, lăsând-o doar pe ea în urmă, pe socrii ei, care erau deja bătrâni, și pe servitori. Hana își dorea din tot sufletul să poată merge și ea la război. Putea să lupte la fel de bine ca oricare dintre ei, cel puțin așa credea.

Avea șaptesprezece ani. Ca femeie măritată, avea sprâncenele rase cu grijă și dinții negri, lustruiți, iar părul lung și negru, care atingea podeaua când era desfăcut, era dat cu ulei și răsucit într-o pieptănătură simplă și elegantă, *marumage*, cum purtau soțiile tinere. Își pusese cel mai bun kimono, așa cum făcea întotdeauna când își lua la revedere de la soțul ei. Făcea tot ce-i stătea în putere să se poarte cum se cuvine în toate privințele, deși uneori își dorea în secret să fi avut alt destin.

Era măritată de câțiva ani, dar în tot acest timp soțul ei fusese aproape mereu plecat la război și ea nu prea avusese ocazia să-l cunoască. De data asta venise acasă doar de câteva zile și deja trebuia să plece din nou. Era un tiran fără milă, iar când era furios, o bătea. Dar ea nu așteptase niciodată nimic altceva de la el. Părinții hotărâseră cu cine o să se mărite și nu avea voie să pună la îndoială hotărârea lor.

În alte vremuri, mai puțin zbuciumate, ar fi făcut parte dintr-un grup imens de rude prin alianță, însoțitori, servitori și ucenici, poate mătuși, unchi și veri, și ar fi fost de datoria ei să orânduiască întreaga gospodărie și să-i întrețină pe toți. Dar vremurile pe care le trăiau erau departe de a fi normale. Edo era atacat, tocmai Edo, cel mai mare oraș de pe pământ, un loc minunat cu pâraie, râuri, grădini și bulevarde mărginite de pomi, unde două sute de *daimyo*¹ își aveau palatele și zeci de mii de orașeni umpleau străzile ca niște furnicare. Nimeni nu își aducea aminte ca orașul să fi fost vreodată amenințat, dar acum fusese nu numai atacat, ci și ocupat, iar hoarde întregi de soldați din sud mișunau peste tot.

¹ Stăpâni feudali aparținând elitei samurailor care au condus Japonia între secolul al X-lea și jumătatea secolului al XIX-lea.

Îl dăduseră jos de la putere pe Luminăția Sa shogunul și chiar în ziua aceea puneau stăpânire pe castel. Hana încerca să-și imagineze cum arăta castelul, coridoare încărcate de ecou, podele care cântau precum privighetorile, dând în vileag până și pasul cel mai ușor al intrusului, săli de audiențe cu o mie de covorașe și șiruri de servitori în livrele, comori neprețuite, minunatele camere unde se petrecea ceremonia ceaiului și frumoasele doamne din palatul shogunului, care treceau în grabă pe coridoare în rochiile lor frumos împodobite. Era îngrozitor să vezi cu ochii minții cum oamenii ăia din sud, cu accentul lor grosolan și purtare mitocănească, treceau tropăind prin încăperile elegante, distrugând o cultură pe care n-ar fi reușit s-o înțeleagă ori s-o aprecieze în vecii vecilor.

Întreg orașul Edo știa asta, întreg orașul Edo era înspăimântat. Numai despre asta se vorbea peste tot. Cei din sud ordonaseră oamenilor să rămână în case cât timp dura luarea în stăpânire a castelului și declaraseră că orice împotrivire va fi suprimată cu brutalitate. Hana îi auzise pe servitori sușotind că jumătate din norod fugise.

— Sunt mândru că iei parte la bătălie, fule, spuse socrul Hanei cu glasul lui ascuțit.

Bătrânul uscățiv, cu barba stufoasă, stătea rezemat în sabie ca un veteran călit în bătălie.

— Dacă aș fi mai tânăr, aș lupta alături de tine pe câmpul de bătaie, umăr la umăr.

— Nordul se ține încă bine, spuse soțul ei. Încă îi putem opri pe cei din sud să înainteze. Oamenii din Edo trebuie să îndure ocupația până ce venim noi înapoi să recucerim orașul și castelul.

Se întoarse spre tinerii de la poartă și strigă:

— Ichimura!

Un gură-cască ciolănos, cu o claie de păr dezordonat, tresări și făcu un pas înainte. Privind neliniștit în jur, dădu cu ochii de Hana și se înroși până în vârful urechilor lui mari. Ea zâmbi și se uită în pământ, acoperindu-și gura cu palmele. Soțul ei îl împinse pe băiat spre socrul ei.

— Locotenentul meu de nădejde, spuse, lovindu-l cu atâta putere peste spinare, încât tânărul se clătină și făcu vreo doi pași înainte.

Ichimura se aplecă până ce spatele îi ajunsese aproape paralel cu pământul.

— Nu e rupt din soare, dar mânuiește sabia de minune și se poate abține de la băutură. Am toată încrederea în el.

Uitându-se la el cum se împiedicase de o piatră din pavaj în timp ce se îndrepta spre tovarășii lui de la poartă, Hana simți cum o cuprinde tristețea. Își mușcă buzele cu putere, dintr-odată, înțelegând că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre ei.

Servitorii aliniați de-a lungul potecii dintre ușa din față și poartă aveau ochii plini de lacrimi. Soțul Hanei era un stăpân care îți băga spaima în oase și tuturor le era frică de el, dar îl și respectau și știau ce războinic mare și vestit era. Îi luă pe fiecare în parte și le spuse:

— Tu, Kiku, ai grijă să scârmi în foc, și tu, Jiro, să aduci lemne și apă de câte ori e nevoie. Oharu, să ai grijă de stăpâna ta, iar tu, Gensuke, să fii cu ochii în patru să nu izbucnească vreun foc pe undeva și să nu vă calce hoții.

Chiar și bătrânul Gensuke cel schilod se freca la ochi.

Hana era aproape de capătul șirului de servitori, lângă soacra sa, în fața lui Oharu, servitoarea. Simți parfumul de mosc al soțului ei în clipa în care se îndrepta spre ea. El îi ridică bărbia cu degetele și ea îi văzu chipul cu trăsături puternice și ochii pătrunzători, fruntea brăzdată de riduri și părul negru și aspru, dat cu ulei, înnodat într-un coc în creștetul capului. Avea șuvițe albe, pe care nu le văzuse până atunci. Se uită la el, dându-și seama că poate era ultima dată când îl vedea.

— Știi care ți-e datoria, spuse el morocănos. S-o slujești pe mama cu credință și să ai grijă de casă.

— Lasă-mă să vin cu tine! zise ea cu înflăcărare. Acolo, în nord, sunt batalioane de femei care luptă cu halebarde. Pot să lupt în rând cu ele.

Soțul ei pufni în râs și cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Câmpul de bătlie nu e pentru femei, spuse el. Ai să-ți dai tu seama în curând. Treaba ta e să ai grijă de părinții mei și să aperi casa. O să ai de ce să te frământă la fel de mult și aici, poate chiar mai mult. N-o să mai fie bărbați, nimeni prin preajmă, nu uita asta. E o povară grea.

Ea oftă și plecă privirea.

— Și nu uita, adăugă, făcându-i semn cu degetul lui lung și elegant. Să ții porțile baricadate și ușile glisante zăvorâte și să nu ieși din casă decât dacă nu ai încotro. Orașul e în mâinile dușmanilor acum, și pe stradă nu sunt forțe de ordine. Sudiștii știu cine sunt eu și ar putea să se răzbune atacându-mi familia. Ții minte ce ți-am spus? Și dacă totul se duce de râpă, dacă o să fiu în primejdie, du-te la Podul Japoniei și întreabă de... Chikuzenya. Sunt în serviciul familiei noastre de generații.

Chipul i se mai îmbună și omul o mângâie ușor pe bărbie.

— Ești o copiliță bună și vitează, spuse. Mă bucur că m-am însurat cu o fată cu suflet de samurai. Ai inimă de războinic. O să mă gândesc la chipul ăsta frumos când o să fiu pe câmpul de bătlie și ai să-mi dăruiești un fiu când mă întorc.

Făcu o plecăciune în fața tatălui său și îi ceru binecuvântarea, apoi se întoarse spre poartă. Oamenii erau deja aliniați. Amuțiră cu toții când își luă locul în fruntea lor. Hana, socrii ei și servitorii rămaseră în picioare, cu capetele plecate, până ce dispăru și cea din urmă tunică albastră. Tropotul pașilor se stinse în depărtare și tot ce se mai auzea era zgomotul făcut de insecte, glasurile plângărețe ale păsărilor și foșnetul frunzelor.

Iarna

冬

*Luna a 10-a, anul Dragonului,
anul 1 al perioadei Meiji (decembrie 1868)*

Hana stătea în genunchi, ghemuită lângă vasul cu jărat din camera cea mare, cufundată în lectura unei cărți, la lumina câtorva lumânări, încercând să uite de sine, prinsă de acțiunea poveștii pe care o citea, și să nu-și mai dea seama de liniștea și întristarea din jurul ei. Apoi, undeva în depărtare, auzi un zgomot. Își ridică brusc privirea, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, și ascultă încruntându-se, neîndrăznind nici să respire. La început a fost ca o șoaptă, pe urmă a crescut în intensitate până ce a început să semene cu mugetul unei avalanșe. Sandale din paie de orez, multe, multe, se auzeau tropăind pe drumul către casă.

Pașii se apropiau tot mai mult. Se auzi un pocnet al cărui ecou străbătu aerul nemișcat, ajungând până la ea, în fundul camerei întunecate. Oricine ar fi fost oamenii aceia, băteau acum la poarta zdravănă din lemn. O ținea încuiată și bari-cadată, așa cum poruncise soțul ei, dar oamenii aceștia aveau s-o pună la pământ destul de repede. Știa că nimeni nu face vizite în astfel de vremuri. Nu puteau fi decât soldații dușmani, care veniseră s-o ia prizonieră sau s-o ucidă.

Strânse pumnii, încercând să-și domolească frica. Soțul ei îi lăsase o pușcă în sertarul unuia dintre cuferele mari, dar ea n-o folosisese niciodată. Se descurca mult mai bine cu halebarda, cel puțin așa credea.

Halebarda era arma femeilor. Era ușoară și lungă, avea lungimea de două ori mai mare decât înălțimea unei femei și

de trei ori mai mare decât lungimea unei săbii de samurai, ceea ce însemna că, dacă un bărbat venea spre ea cu sabia scoasă, femeia avea îndeajuns de mult timp, dacă era destul de sprintenă, încât să-i sfărtece pulpele înainte să ajungă la ea. Instinctiv, războinicii își fereau capul, gâtul și pieptul, dar o lovitură puternică în pulpe îi lua întotdeauna prin surprindere.

Hana învățase să mânuiască halebarda încă din copilărie. Când punea mâna pe ea, devenea parcă o parte a trupului ei, iar diversele poziții și cele cinci lovituri – izbirea, lovirea piezișă, înfigerea, pararea și blocarea – i se păreau la fel de firești precum respirația. Dar până acum luptase doar cu un baston de lemn pe post de halebardă. Nu avusese încă ocazia să folosească o armă adevărată.

Sări în picioare, se duse în goană până la holul de la intrare și dădu jos halebarda din rastelul de pe grinda de deasupra ușii. Era grea, mai grea decât bastonul de lemn cu care se antrenase. O luă în mâini, simțindu-i greutatea, și începu să capete tot mai mult curaj.

Era o armă frumoasă, cu un mâner subțire din lemn, cu incrustații de sifid în capăt. Hana îi scoase teaca lăcuită. Lama lungă și elegantă era încovoiată ca o coasă și ascuțită ca un brici. Femeia era bucuroasă că avusese grijă de halebardă, ungând-o și lustruind-o. Își vedea imaginea reflectată în ea, mică și slăbuță, dar dincolo de constituția ei fragilă, știa cum să se apere, își spunea ea sieși cu înverșunare.

Loviturile surde în poartă se înteteau. Oharu țâșni din bucătărie, cu un satâr în mână. Avea ochii cât cepele și fruntea strălucind de sudoare. Era o fată de la țară, cu picioare groase, voinică și devotată. Aduse cu ea un miros de ars, ca și cum, cuprinsă de panică, ar fi uitat să ia orezul de pe foc. Gensuke, bătrânul însoțitor, apărui și el imediat, clătinându-se pe picioarele lui subțiri și strâmbe, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă. Scosese vatraul din sobă și îl ținea ca pe o sabie, cu vârful încă înroșit de dogoarea focului. Oharu și Gensuke veniseră cu Hana când se mutase în casa de la oraș a soțului ei. Hana știa că ei doi ar face orice s-o apere. Dintre toți servitorii pe care-i avusese, erau singurii care-i rămăseseră.